t Verhoal van de toenkebouter

Hé, wat was dat? Vergist hai zok nait? Mien laive tied! Noast Geert zien ledikant staait n kebouter. De kebouter het n rooie puntmuts op mit n bellechie deraan. As hai mit zien koppie draait, begunt t bellechie te rinkeln. De board van de kebouter is zo wit as snij en wel n meter laank!

“Moi, Geert,” groet de kebouter vrundelk. “Kenst mie nait meer?”

Geert bekikt hom van kop tot toon en van toon weer tot kop. “Jewel,” zegt hai den. “Ie binnen de kebouter uut ons toen.”

“Hest der nou verstand van! Hai ken mie nog!” ropt de kebouter verboasd uut. “k Docht aans dast mie glad vergeten wast, kwoajong! Mor huifst gain ie te zeggen, hur. Zeg mor gewoon doe tegen mie. Wie kennen mekoar ja, mor waist vervast nait hou of ik hait. Nou? Ik hait kebouter Rinkel. En mien vraauw hait Rinkelien. Zai is bie dien zussie. Mien oldste bruier hait Pingel. En zien vraauw hait Pingelien.En mien jongste bruier hait Tingel. En zien vraauw hait Tingelien. Mooie noamen hebben wie, hè?”

Geert knikt van joa. “k Wos nait dat kebouters proaten konden,” zegt e.

“Hest der nou verstand van! Toenkebouters wel, hur!” antwoordt kebouter Rinkel. “As je de haile zummer in toen stoan hebben, den goa je vanzulf proaten. Ales wat wie zeggen komt uut de grond van ons haart. Mor vertel ais: hou gaait t mit die, Geert?”

“Goud Rinkel,” zegt Geert.

“En mit Froukje?”

“Ook goud. Aigenliek wos ik nait dat der vraauwtje-kebouters bestoan,” zegt Geert. Kebouter Rinkel schudt mit zien koppie en zegt: “Dompie!” Den wupt hai bie Geert op ber. Hai staait op deken aan t voutenend en zegt: “Kiek es Geert, t zit zo: Mien pa was n eerdmantje en mien moe n eerdvraauwchie. Mor mien moe dee d’huusholden. Doarom bleef zai aaltied onder de grond. Mor tegenswoordeg leven we in n moderne tied. Rinkelien gaait snachts gelieke goud op pad as ik. Want meschien waist t nait, mor as t nacht wordt den kriegen toenkebouters de kriebels. Den goan ze op struun.”

“Goh,” zegt Geert. “Mor as der nou ain boven komt, pa of moe, wat den?”

“Nait baang wezen, nait baang wezen,” antwoordt Rinkel. “Den kniep ik in mien neusie en ik bin onzichtboar.”

“Hou kin t!” ropt Geert uut.

“As k verkolden bin, den wil t nait,” vertelt Rinkel. “Den moak ik doalek dat k votkom. Geert mien jong, luuster: woarom vergetst doe mie aaltied?”

“Vergeten?” vragt Geert.

“Joa,” zegt Rinkel, “vergeten. Hest toch gain kaauwgom in d’oren? Ik lig mor in n deus op zolder. En gain mens kikt noar mie om. Moust mien pak ais zain. Sikkom versleten. Geef mie toch ais n moal n kwastje vaarf. Of vroag dien pa of hai mie vaarven wil.”

Geert wordt der verlegen van. “k Zel der om denken,” belooft hai.

“Stil es,” fluustert Rinkel. “Heur ik voutstappen op de trappen?”

Geert schrikt. “O, o, o, hou mout dat nou!” ropt hai.

“Stil toch, hampel!” zegt Rinkel. “Ze kinnen die ja heuren.”

Doar drukt n keboutster de sloapkoamerdeur hailmoal open. De keboutster het n rood rokje aan. Froukje komt achter heur aan binnen in heur piama.

“Bist doar endelk, Rinkelien,” zegt Rinkel. “Kom vraauw, t wordt al licht. Wie kroepen weer in ons deus op zolder. k Heb Geert verteld wat wie groag willen. En doe zelst Froukje de woarheid wel verteld hebben.”

Rinkel springt van Geert zien ber òf. Ze lopen mit heur varent noar de zolder tou. t Is der pikkeduuster.

“Zo,” zegt Rinkel. “Nog even mien piepke smoken, veurdat k sloapen goa.”

Hai hoalt n piep tot zien buuts uut, stekt hom in de mond en vragt: “Wèl het vuur?”

“Wie maggen nait mit vuur speulen,” zegt Froukje.

“Da’s levensgevoarlek.”

“Nou, den mout k noar beneden,” zucht Rinkel. n Tel loater is hai der al weer. Uut n deuske hoalt hai n luziver en stekt zien piep dermit aan. Mor wat is dat? n Haile grode vlam komt tot zien piep uut. De vlam wordt groter, groter en groter. Kebouter Rinkel verdwient hailmoal. Rinkelien ook. “Schrik nait, kinder. t Is mor kold vuur,” zegt ze nog.

“Wakker worden, Geert! Wakker worden, Geert!”

Geert schrikt inains wakker. Is Rinkel doar al weer?

“Opstoan en aanklaiden,” ropt moe van beneden. “Froukje is al laank kloar!”

Geert wupt tot zien ber uut en runt de trappen òf. In de keuken trekt hai zok aan. Op zolder, in n deus, liggen twij toenkebouters. Mor Geert is ze al weer vergeten.

Auteur: An Kuiper

Inspreker: Ep Krijgsheld

